

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

		Talmud Navigator											
		מאן דאמר	כ	י	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
ברכות-מי שמתו	מימרא	מר סבר: [רב חסדא/רב המנונא]	♣	♣	♣	♣	♣	♣	♣	♣	♣	♣	♣
אם שהה כדי לגמור את כולה - חוזר לראש		מר סבר: [רב חסדא/רב המנונא]	♣	♣	♣	♣	♣	♣	♣	♣	♣	♣	♣
למקום שפסק.		מר סבר: [רב חסדא/רב המנונא]	♣	♣	♣	♣	♣	♣	♣	♣	♣	♣	♣
האי אם שהה? אם לא שהה מיבעי ליה		רב אשי:	♣										
אלא, דכולי עלמא אם שהה כדי לגמור את כולה - חוזר לראש, והתם בדלא שהה קמיפלגי			!										
גברא דחויא הוא, ואין ראוי, ואין תפלתו תפלה		מר סבר: [רב חסדא/רב המנונא]	♣	♣	♣	♣	♣	♣	♣	♣	♣	♣	♣
גברא חזיא הוא, ותפלתו תפלה.		מר סבר: [רב חסדא/רב המנונא]	♣	♣	♣	♣	♣	♣	♣	♣	♣	♣	♣
הנצרך לנקביו - אל יתפלל, ואם התפלל - תפלתו תועבה.		תנו רבנן:											♣
לא שנו אלא שאינו יכול לשהות בעצמו, אבל אם יכול לשהות בעצמו - תפלתו תפלה.		רב זביד ואיתימא רב יהודה:											♣
ועד כמה?									^				
עד פרסה.		רב ששת:							!				
במה דברים אמורים - כשאין יכול לעמוד על עצמו, אבל אם יכול לעמוד על עצמו - תפלתו תפלה.		איכא דמתני לה אמתניתא:											♣
ועד כמה?													^
עד פרסה.		רב זביד ואיתימא רב יהודה:							!				
הנצרך לנקביו הרי זה לא יתפלל, משום שנאמר: (עמוס ד') הכון לקראת אלהיך ישראל.		רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן:											♣
מאי דכתיב (קהלת ד') שמור רגלך כאשר תלך אל בית האלהים, שמור עצמך שלא תחטא, ואם תחטא - הבא קרבן לפני.		ואמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן:											♣
וקרוב לשמע, אמר רבא: הוי קרוב לשמוע דברי חכמים שאם חוטאים מביאים קרבן ועושים תשובה, מתת הכסילים ובה - אל תהי ככסילים שחוטאים ומביאים קרבן ואין עושים תשובה כי אינם יודעים לעשות רע		[רבא]											♣
אי הכי, צדיקים ניהון									♣				
אלא, אל תהי ככסילים שחוטאים ומביאים קרבן, ואינם יודעים אם על הטובה הם מביאים אם על הרעה הם מביאים אמר הקדוש ברוך הוא: בין טוב לרע אינו מבחינים, והם מביאים קרבן לפני?													♣
שמור נקיבך בשעה שאתה עומד בתפלה לפני.		רב אשי ואיתימא רבי חנינא בר פפא:											♣
הנכנס לבית הכסא - חולץ תפיליו ברחוק ארבע אמות, ונכנס.		תנו רבנן:											♣
לא שנו אלא בית הכסא קבוע, אבל בית הכסא עראי - חולץ ונפנה לאלתר, וכשהוא יוצא - מרחיק ארבע אמות ומניחן, מפני שעשאו בית הכסא קבוע.		רב אחא בר רב הונא אמר רב ששת:											♣
מהו שיכנס אדם בתפילין לבית הכסא קבוע להשתין מים?		איבעיא להו:							^				
שרי		רבינא:							!	♣			
אסר.		רב אדא בר מתנא:							!	♣			
אתו שילוה לרבא									^	o			
אסור, חיישינן שמא יפנה בהן		אמר להו: [רבא]							!				
שמא יפיה בהן.		ואמרי לה:							!				
הנכנס לבית הכסא קבוע - חולץ תפיליו ברחוק ארבע אמות, ומניחן בחלון הסמוך לרשות הרבים ונכנס, וכשהוא יוצא - מרחיק ארבע אמות ומניחן, דברי בית שמאי.		תניא אידך: [בית שמאי]											♣
אוהזן בידו ונכנס		בית הלל:											♣

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story	מימרא- statement ^ קשיא- challenge question- שאלה ! תירוץ- answer proof- ראיה
מקרא- key:	

		Talmud Navigator										
		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
		מאן דאמר										
		ברכות-מי שמתו										
		מימרא										
	אוחזן בבגדו ונכנס.	רבי עקיבא:									■	ג.
	בבגדו סלקא דעתך? זימנין מישתלי להו ונפל?										⚡	ג.
	אלא אימא: אוחזן בבגדו ובידו ונכנס	[רבי עקיבא]									◆ ■	ג.
	ומניחם בחורין הסמוכים לבית הכסא ולא יניחם בחורין הסמוכים לרשות הרבים, שמא יטלו אותם עוברי דרכים ויבא לידי חשד.										■	ג.
	ומעשה בתלמיד אחד שהניח תפילין בחורין הסמוכים לרשות הרבים, ובאת זונה אחת ונטלתן, ובאת לבית המדרש ואמרה: ראו מה נתן לי פלוני בשכר? כיון ששמע אותו תלמיד כך, עלה לראש הגג ונפל ומת. באותה - שעה התקינו שיהא אוחזן בבגדו ובידו ונכנס.										○	ג.
	בראשונה היו מניחין תפילין בחורין הסמוכין לבית הכסא, ובאין עכברים ונוטלין אותן. התקינו שיהו מניחין אותן בחלונות הסמוכות לרשות הרבים, ובאין עוברי דרכים ונוטלין אותן. התקינו שיהא אוחזן בידו ונכנס.	תנו רבנן:									○	ג.
	הלכה, גוללן כמין ספר ואוחזן בימינו כנגד לבו.	רבי מיאשא בריה דרבי יהושע בן לוי:									■	ג.
	ובלבד שלא תהא רצועה יוצאת מתחת ידו טפח.	רב יוסף בר מניומי אמר רב נחמן:									■	ג.
	לא שנו אלא שיש שהות ביום ללבשן, אבל אין שהות ביום ללבשן - עושה להן כמין כיס טפח, ומניחן.	רבי יעקב בר אחא אמר רבי זורא:									■	ג.
	ביום - גוללן כמין ספר ומניחן בידו כנגד לבו, ובלילה - עושה להן כמין כיס טפח, ומניחן.	רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:									■	ג.
	לא שנו אלא בכלי שהוא כליין, אבל בכלי שאינו כליין - אפילו פחות מטפח.	אביי:									■	ג.
	תדע, שהרי פכין קטנים מצילין באהל המת.	מר זוטרא ואיתימא רב אשי:									■	ג.
	כי הוה אולינן בתריה דרבי יוחנן, כי הוה בעי למיעל לבית הכסא, כי הוה נקיש ספרא דאגדתא - הוה יהיב לן, כי הוה נקיש תפילין - לא הוה יהיב לן, אמר: הואיל ושרונהו רבנן - ננטרן.	רבה בר בר חנה: [רבי יוחנן]									○	ג.
	כי הוה אולינן בתריה דרב נחמן כי הוה נקיש ספרא דאגדתא - יהיב לן, כי הוה נקיש תפילין - לא יהיב לן, אמר: הואיל ושרונהו רבנן - ננטרן.	רבא: [רב נחמן]									○	ג.
	לא יאחז אדם תפילין בידו וספר תורה בורועו ויתפלל, ולא ישתין בהן מים, ולא יישן בהן לא שינת קבע ולא שינת עראי.	תנו רבנן:									■	ג.
	סכין, ומעות, וקערה, וככר הרי אלו כיוצא בהן.	שמואל:									■	ג.
	לית הלכתא כי הא מתניא - דבית שמאי היא, דאי בית הלל - השתא בית הכסא קבוע שרי, בית הכסא עראי מיבעיא?	רבא אמר רב ששת:									■	ג.
	דברים שהתרת לך כאן, אסרת לך כאן	מיתבי:									⚡	ג.
	מאי לאו תפילין? אי אמרת בשלמא בית הלל - התרת לך כאן - קבוע, אסרת לך כאן - בית הכסא עראי אלא אי אמרת בית שמאי - הא לא שרו ולא מיד?										⚡	ג.
	כי תניא ההיא לענין טפח וטפחיים.										!	ג.
	כשהוא נפנה - מגלה לאחריו טפח ולפניו טפחיים.	דתני חדא:									■ !	ג.
	לאחריו טפח, ולפניו ולא כלום	ותניא אידך:									■ !	ג.
	מאי לאו אידי ואידי באיש, ולא קשיא: כאן לגדולים, כאן לקטנים.										!	ג.
	ותסברא? אי בקטנים לאחריו טפח למה לי?										⚡	ג.
	אלא, אידי ואידי בגדולים, ולא קשיא: הא באיש, הא באשה.										!	ג.
	אי הכי, הא דתני עלה: זהו קל וחומר שאין עליו תשובה, מאי אין עליו תשובה? דרכא דמילתא הכי איתא										⚡	ג.
	אלא לאו - תפילין, ותיובתא דרבא אמר רב ששת, תיובתא.										■	ג.
	מכל מקום קשיא: השתא בית הכסא קבוע שרי, בית הכסא עראי לא כל שכן?										⚡	ג.
	הכי קאמר: בית הכסא קבוע דליכא ניצוצות - שרי, בית הכסא עראי דאיכא ניצוצות - אסרי.										!	ג.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

		Talmud Navigator											
		מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ברכות-מי שמתו	מימרא												
אי הכי, אמאי אין עליו תשובה? תשובה מעלייתא היא										♣			כג:
הכי קאמר: הא מילתא תיתי לה בתורת טעמא ולא תיתי לה בקל וחומר, דאי אתיא לה בתורת קל וחומר - זהו קל וחומר שאין עליו תשובה.										!			כג:
הרוצה ליכנס לסעודת קבע - מהלך עשרה פעמים ארבע אמות, או ארבע פעמים עשר אמות ויפנה, ואחר כך נכנס.	תנו רבנן:											♣	כג:
הנכנס לסעודת קבע - חולץ תפיליו ואחר כך נכנס.	רבי יצחק:									♣		♣	כג:
ופליגא דרבי חייא												♣	כג:
מניחן על שלחנו, וכן הדור לו.	דאמר רבי חייא:									♣		♣	כג:
ועד אימת?										^			כג:
עד זמן ברכה.	רב נחמן בר יצחק:									!			כג:
צורך אדם תפיליו עם מעותיו באפרקסותו	תני חדא:											♣	כג:
לא יצוך	ותניא אידך:											♣	כג:
לא קשיא: הא - דאזמניה, הא - דלא אזמניה												!	כג:
האי סודרא דתפילין דאזמניה למיצר ביה תפילין, צר ביה תפילין - אסור למיצר ביה פשיטי, אזמניה ולא צר ביה, צר ביה ולא אזמניה - שרי למיצר ביה זווי.	דאמר רב חסדא:											!	כג:
הזמנה מילתא היא	ולאביי, דאמר											♣	כג:
אזמניה אף על גב דלא צר ביה צר ביה, אי אזמניה - אסיר, אי לא אזמניה - לא.												♣	כג:
מהו שיניח אדם תפיליו תחת מראשותיו? תחת מרגלותיו לא קא מיבעיא לי - שנוהג בהן מנהג בזיון, כי קא מיבעיא לי - תחת מראשותיו, מאי?	בעא מיניה רב יוסף בריה דרב נחוניא מרב יהודה:											^	כג:
מותר, אפילו אשתו עמו.	אמר ליה, הכי אמר שמואל:											!	כג:
לא יניח אדם תפיליו תחת מרגלותיו מפני שנוהג בהם דרך בזיון, אבל מניחן תחת מראשותיו ואם היתה אשתו עמו - אסור, היה מקום שגבוה שלשה טפחים או נמוך שלשה טפחים - מותר.	מיתבי:											♣	כג:
תיובתא דשמואל תיובתא.												♣	כג:
אף על גב דתניא תיובתא דשמואל - הלכתא כוותיה. מאי טעמא? כל לנטורינהו טפי עדיף מבזיוני.	רבא:											♣	כג: